laſed temale parwe kaupa ning kes aga tema imeliku ſilmikeste wahtis, ſee oli oma rahu kautanud.

Aga nagu rahwas ütleb, ſeda enam armukeſi, ſeda rohkem kõrkuſt ja tujukat meelt, nii oli ka lugu Kuumalaga — ühtepuhku ta walitſes uneſte ja ikka põlnud hea, ei ſee ega teine. Armastus ei leppi mitte ſähärduſe mõlluga, weel wähäm uhkuſe meel; ometi heitis ta wiimaks enam ühe poole, kes tema meeleſt kõige iluſam ja toredam näitis olewad. Selle nimmi oli Klesſamor. See arwas ennaſt ka uhke piiga paremaks ſõbraks walitſetud olewad. Päraſt juhtus lõppeks weel üks kuulus Põhjamaa laulik, ülemal nimetud Heidalla, Kuumalaſt teaduſt ſaama. See wõtis oma kandli kaenlu ja tuli ſinna ſaarele, kauniſt kenaduſt waatama, ime iluduſt ſilmitſema. Sealt ſaadik tema ei teadnud küll kallimat asja, kui oma ime-kannelt, mis temale üks wana, üle maade kuulus laulik oli ainumaks päranduſeks jätnud. Kui Heidalla kannelt lõi ja ſeal juures laulis, ſiis olid hundid wagad kui uted, karud kartſid kurjuſtada, tigedat teiſi tülitada. Tuhande wihawaenlaſte hulgas ſai Heidalla wõitu, naad jäid waguſi kuulama, andſid kallid kingituſi ja ſaatſid lauliku ſõbralikult ja liigutud ſüdamega teele. Aga niipea kui ta kuuluſt tütarlaſt oli

näinud, oli üks aſi weel kallim tema meeleſt, ſee oli — Kuumala, nimetud tütarlaps iſi. Lauliku lõbus meel oli läinud, rahu oli tal kadunud. Nagu waenlane oli ta neiu jälgil, andis arutu kingituſi, nagu ſähärduſt teiſel mitte küll ei oleks, leppis tema tujuſtuſega, tegi teda lauludes weel kuulſamaks, nii et piiga kõrkmeel weel ſuuremaks ſai, ſüda kõwemaks läks, ja Heidallanil lootuſt ei olnud, tema armaſtuſt tunda ſaada; ſiiski pidas Kuumala temaſt lugu, nagu õde wennaſt. Ja kui talle kaa weſi ſiimi tuli, kui Heidalla õhtuti tema akna all leinalauguſi lõi, et neiu kõwa ſüda teda weel hauda ſaata — niipea kui laulik oli oma kotta läinud, unuſtas tüdruk teda ja mõtles aina Klesſameri peale.

„Millas ſa tahad mind kord armaſtada?“ küſis ſagedaſte Heidalla. Lahked ſõnad, armas naeratamine olid neiu waſtus ning täitſid lauliku ſüdame tühja, petliku lootuſega.

Ühel päewal olid mõlemad ſeal ſaarekeſe kaldal kena lillekeſte keskil end maguſa jutu-ajamiſega rõemuſtamas. Heidalla näitis Kuumalale kandle-mängimiſe kunſi põhja ja oli palawam teiſe waſtu oma armaſtuſes, kui ennegi, ſeſt neiu oli täna kaa ſõbralikum, kui enne iialdeſgi weel mitte. Parajaſt, kui Heidalla oli eemale läinud, weel enam lilleſi tooma oma armukeſele pärja-puu-

Eesti-maa rahwa Kalender 1887 , lk. 28